

ЧАСОПИСЬ
для
руських родин.
Виходить щодня
крім днів по
недільях і святах.

БУКОВИНА

Редакция і адміністрація в Чернівцях ул. Петровича ч. 2.

Передплата
10 зр.

Замітки.

Прийшов до нашої редакції один галицький Русин на інтерв'ю і питає ся нас, що ми є. „Ваша „Буковина“ — каже — ані не така, як Діло або Галичанин, ані не така, як Руслан, Народна Часопись і Громадський Голос — так що ви є? Ту ви радикальні страйки устроюєте на вдивовижу, а радикали вас до себе не числять; ту ви не пардонуєте в потребі священникам, а в Галичині причисляють вас до партії Руслана; ту ви на Буковині найскрайніший зі всіх опозиційний елемент, а в Галичині уважають вас за урядовців — що-ж ви є? Ви в ніяку нашу програмову скринку не влазите ся.“

А ми гостеві з Галичини сказали так: „Любий гостю з країни, де давних добрих і злих демонів заступають добрі і злі посли! Не наша вина, що з ваших програмових скринок все вистає або наша голова або наші ноги; ту ваші скринки винні. На Буковині ми не маємо своїх священників — отже не витворимо руского православного клерикалізму; не маємо своєї бюрократії — отже не витворимо бюрократичних поглядів; маємо лише своїх селян і купку бідних учителів, котрих до бюрократів не можемо зачислити, тому й ведемо політику хлопську. 1895-го року ми збирали інтелігентних недобитків з політичного побоевища і перейшли з ними нормальну школу політичну; 1896-го року ми як-так підготували їх до політичного іспиту зрілості і вже багато з них зложило сей

іспит з відзначенем; 1897-го року ми заклали нормальну школу політичну для селян. Програма тих шкіл обнімала політику в найширшій значіню сего слова т. є. виховане буковинських Русинів до суспільного життя. Богато вдало ся виховати людей, багато не вдало ся — як то звичайно по всіх школах буває. Не могло все гладко піти, бо учеників 200.000, а учителів нема й десятих. Так тепер ти розум май і нас у галицьку скринку не пхай!“

І пішов наш гість з редакції не рад з того, що ми не влазимо ся в котрусь его скринку.

Ми соціялісти! Gazeta Polska пише: „На Буковині не повело ся ще фаховим соціялістам дїхати ся до народу на селі, але ту знов заступають їх Русини з партії правительственно-народної. Не п. Зепліхаль або Вітюк (б. кандидати соціялістів на послів), але посол др. Стоцький обїздить села і уряджує віча; а який наслідок того — се знаємо.“ З того видко ясно як на долони, що ми соціялісти! Десять людей журять ся, як назвати дитину, котра ще не вродила ся! Ми о те не журимо ся; нехай перше вродить ся, а потім уже будемо знати, чи то Іван чи Маруся. Gazeta Polska називає маму hydra przewrotu. Чорт его знає, що за зоологію видумують публіцисти! Люди хотять їсти і тому они „соціялісти“! От і вся загадка відгадана...

Незвичайно прикра пригода стрїнула недавно нашого товариша по перу, редактора „Бук. Вѣдомостей.“ В ночі упав на

голову в пивницю і сильно покалічив ся. З того часу, як він упав на голову, в его газеті замїтний брак логіки. Він каже, що саме тепер, коли військо ходить на маневри, „Буковина“ і Gazeta Polska устроїли собі також маневри; ту ніби про око людське до себе стріляють, а по маневрах то великі приятелі, аж цілують ся. Як би ми стріляли слїпими патронами, то ще би можна здогадувати ся лише маневрів, але по наших вистрїлах всі хрещені і нехрещені буковинські газети стогнуть і йойкають — то се вже на маневри трохи за багато. Але від коли редактор „Бук. Вѣд-ей“ упав на голову, відтогди ему здоровий розум не дописує. Дуже нам его жаль!

Польська рускими буквами печатана „Буковина“... Так звали колись Галицькая і Червоная Русь Діло, так називають тепер Бук. Вѣдомости „Буковину.“ Ну, добре, нехай і так. Так та польська рускими буквами печатана „Буковина“ „показала нашим наїздникам зуби, забувши на хвилину свою зависимість від них,“ бо впрочім Gazeta Polska і „Буковина“ то „дві газети служачі під розличними видами одному і тому самому ділу.“ Цікаво! А яке те спільне діло? „Буковина“ має на цілі „убиване в руских умах всего того, що ідеї польської гегемонії над Русією противить ся.“ Отже „Буковина“ хоче гегемонії Поляків над Русією! Дуже інтересне для нас відкрите! Ми маємо великий жаль до Поляків, що они нас мимо того зовсім не підпирають; противно, шкодять нам, хоч ми так працюємо над убиванем руских умів...

6)

Вуйко Дорко.

(Оповіданє з галицького життя).

(Конець).

Товаришки життя потрібно — он що! І найкрасші цвіти в золоченім кошику не заступлять сего живого цвіта, що вміє так любо усміхати ся, і найкрасше щєбетанє канарків не заступить щєбетаня маленьких жвавих дїточок. Без товаришки життя чоловік собі ворог — іменно ворог правдивий, се дійсна правда. Ніхто чоловікови так не дошкулить, як инодї сам собі дошкулить осоружними думками. І нема кому ані розрадити тебе ані розвеселити, додати духа; жиєш собі, як отсей канарок в клітці... та ні, сей же канарок „жонатий...“

Не вдало ся Доркови порівнанє, менче з тим. Коротко сказавши, коли можна ще женити ся — а всі так кажуть — то треба ожєнити ся; на видавництва гроший не вибидати, складати грїш до гроша, щоби забезпечити будущину собі і... і кому? звісно, жінці! Хто-ж она? Невже панна Маня?... Ба! коли-б она схотїла! Чому-ж би не схотїла?! Атже казала: „Ти менї подобаєш ся!“

Дорку, Дорку! — спинає себе в своїх мріях пан директор — розваж-но ти лише спо-

кійно. Приймїм, що ти батько такої доньки, як панна Маня, і тїй Мани подабає ся своєю розвагою, а не молодечою жвавостію, такий Дорко, як ти, чоловік без декрету, що не може на випадок оставити родині ніякого забезпеченя. Чи ти видав би Мани за такого Дорка? Правда, що ні? А як она сама хоче? То нічого, она не знає життя... Нігде правди діти, ти вже старий каважер, волосє вже сивіє, нерозумних примх маєш багато, а як би ти ожєнив ся, дістав би-сь справдешній анархістичний елемент до хати. Настав би иньший лад, видавництва пішли би в кут, не одна робота громадска не зробилає би, жінка намовила би шукати певної посади, прийшлоє би покинути ту цілу кону любові дїтвори, з котрої колись будуть добрі, щирі патріоти, котра до тебе привикла, а ти до неї — словом, ціле жите змінилоє би. Подумай, Дорку!

І думав він так з годину і нічого не видумав. Поклав ся спати, думав в ліжку з пів години і таки не рішив справи. Послїдна, ясна думка его перед самим сном була така, що хто йде против природи, на сїм природа метить ся... З сею думкою він і заснув.

І пішли ему дні за днями, як звичайно, одностайно, без надмірної радості і без надмірного смутку. Мрії про женитьбу не покидали его, та вже не дошкулювали так, як під першим вражїнем розмови зі своєючкою. Він робив

свою щоденну роботу дома і по товариствах, і дуже часто забував про свої далекі наміри, а зміна способу життя на иньший здавалає ся ему щораз більше неможливою. Раз ще, в три недїлі по весїлю, подразнило его письмо від брата, в котрім і Маня — зовсім случайно — мала нагоду „поцілувати дорогого вуйка Дорка“ і просити его в гості до Середїєя. Відписав зараз, що дуже рад би прийхати, але не може.

На вакації може приїде... А то покус! — думав собі вечером, добродушно усміхаючись. А що сего дня на загальних зборах одного товариства висказали ему признанє і подяку за его труди, а до того розпродав за кілька гульденів своїх видавництв, і конференция учительска добре висказала ся про его институт, то нинї настав в его души рішучий зворот. Ні, Мани! — думав він собі — ожєнити ся кождий може, та не кождий може і хоче давати гроші на видавництва, що збільшають рідну літературу, не кождий хоче працювати в товариствах народних, не кождий схоче доглядати так ті людські діти, як я радо доглядаю, словом — без зарозумїлости сказавши — не кождий хоче жертвувати своєю силою і працою на річ громадску. Менї дає се тає чисте вдоволенє, якого би може і жите з тобою не дало! Атже й ти сама казала, що не годить ся покидати справи народної для своїх вигід. Розпитаю я Іванського, що він думає. Видам тебе замуж, за дружбу буду, коли схочеш, але на покусу себе не дам. Менї вже

Через що-ж „Буковина“ посварила ся з *Gazet-ою* *Polsk-ою*? А ось через що: „Фонетична „Буковина“ віддалилась від Русси далеко-далеко... но коли поглянет она назад, то бодай несміло, а воскреснет і в ней руске чувство.“ Ну, преці! А то вже приходило ся з розпуки не знати що зробити. Отже наше щоденне занятє чисто різниці; маємо убивати рускі уми, як волів, аби Поляки мали що їсти. Тільки часом забуваємо ся і виставляємо зуби. Согласно, прекрасно і концептовно!

А що найліпше: Поляки і правительство дають нам за ту різницку роботу 8000 зр., так що ми з тих грошій уже каменіці побудували, жиємо по паньски і відложили дещо до шадниць... Виходить з того всего таке: Коли правительство і Поляки дають на „Буковину“ і на „Працю“ гроші, і платять таким чином за *hydre przerwotu*, мимо остороги ріжних польских газет, то або они не знають, за що платять (а тоді їм то треба взяти за зле, бо повинні знати, за що платять), або не читають ні тих польских газет ні нашої газети, або їх то цілком не обходить, або вкінці годять ся на все. Про газети, спомагані правительством, має оно дуже докладні справозданя з кожного нумеру, отже, коли-б мало право, повинно би дати нам *Wink-a*, бо ми грішимо безнастанно. Коли-ж оно того не робить, а ми в менажерії буковинській годуємо *hydre przerwotu*, то знову або правительство хоче мати гидру, або не має права заборонити нам годувати собі таке цікаве сотворіне. Коли-ж, як звісно, кожде правительство дуже боїть ся всякої гидри, а терпить нашу, то видко, що не має відваги заборонити нам тримати се сотворіне, доки оно тільки тоді й гавкає або кусає, коли его бють або надопчуть.

Стілько льогіки у наших товаришів по

перу ще би можна надіяти ся. Чи може „*lasciate ogni speranza*“?

*

Отже набравшись „духа ратного“ і „виставивши найздикам зуби“ ми, забувшись раз, підчас *lucidum intervallum* сказали розумне слово в мужицких справах. Очевидна річ, се нам лиш так удало ся, Бог осїнив нас, а вже мабуть нині у нас того *lucidum intervallum* нема, тільки давні різницкі інстинкти. Але преці вдало ся нам раз сказати розумне слово, бо ото „Буковинскій Вѣдомости“ в ласці своїй кажуть таке:

Ідея масового стрейка руских мужиків против польских панів, котру проповідує фонетична „Буковина“ не єсть — по нашому мнїю — простим підбурюванем масе із самого замилуваня до ширеня несупокою. Ідея та єсть проблемом такого *lucidi intervalli*, о скілько она виплинула із національних мотивів. Із осторожності не говорить вправді „Буковина“ о самих польских панах, но о панах в загалї. (Ми передовсім про буковиньских панів пишемо — в Галичинї е до того иньшї гайдамаки. — *Ред.*) Но кождий із нас хорошо знає, що „панами“ в австрійскій Русси єуть одні поляки, котрі розвельможившись в Галичинї устроїли собі систематичне зорганізоване нашествіє на Буковину, щоби і тут сотворити то само, що в Галичинї. Характеристичне також, що в румуньскї околицї не пхають ся польскї дідичі, за то займають села з руским населенем. Потребу, осведити австрійську Русь від сего нашествия відчуває в свїтлїйших мінутах і душа польского наймита. А лучшого, законно дозволеного средства в нинїшних часах придумати трудно. Бо если масеи нашего народа, хотя би з хвилими жертвами із своєї сторони, відберуть нашим геґемонам можливість сущестования через то, що не будуть зайнятих ними земель обрабляти, то цілком природно, що тогла найздикив наших позбудем ся і будем самі панами на рідній землі.“

Що-ж на те скажуть *Gazeta Polska*, *Buk. Post* і *Buk. Rundschau*? Они згодять ся на єї слова *Buk. Вѣдомостей*, бо *si duo*

faciunt idem, non est idem. І Полякам і Волахам і жидам потрібні москвофіли більше, ніж Русини-народовці і тому то в москвофілів хвалять, що у нас ганять.

Буковиньске византийство — і більше нічого!

*

Бурсацкїй хлїб—тяжкий хлїб, особливо, коли его кацапи подають. До самої смерти випомінають відтак бувшому бурсакови той хлїб. Відколи виступив проф. Стоцкїй на аренї публичної діяльности, відтогда кацапи випомінають ему бурсацкїй хлїб. Очевидно лиш длятого, що він не служить їм, тільки народови. „Руско-народна, (то значить кацапска) партія — кажуть *Buk. Вѣд.* — удержовала г. Стоцкого своїм хлїбом в Ставропигійскій бурей, а *Враник*, *Шанковский*, надв. сов. *Ад. Добрянський* і др. піддержовали его на університетї длятого, бо надїялись, що зіставши чоловіком на становищи буде він служити руско-народній мисли і не піде в наймити у польских сатрапів.“

Служити „руско-народній мисли“ значить після „*Buk. Вѣд.*“ служити московским сатрапам. Польским не можна, а московским — подай Господи! Тодї було би все в порядку і бувшому бурсакови не випомінали би бурсацкого хлїба. Тодї він був би у них великий чоловік, патріот і свїтило. А тепер на него можна і плювати, як навіть і радять „*Buk. Вѣд.*“ Прийти-ж на ту думку, що не потрібно служити ніяким сатрапам, а можна і треба своему народови — кацапи ніколи не могли і не можуть.

Така то в наших кацапів льогіка і етика в борбі з політичним противником. Нічо нового — ми то вже давно знали.

завіщане би писати, а не женити ся... От, нині, я такий втомлений, розбитий... ох!

На дворї було душно від червневої спеки і тому Дорко чув ся втомленим, встав, простяг руки і випростував нахилене тіло. Спати хоче ся! Обмив ся, як що вечера, холодною водою, витер тіло ручником, поклав ся на ліжку і зітхнув: „Ой Боже, Боже, чому я не мільонер! І другим робив би добро, і сам зазнав би его!“

Хоч Дорко так гарно рішив справу, а радше мрію про свою женитьбу, але при першій стрічі з Іваньским по сїм рішеню таки не починав розмови про Маню. Сю появу витолкував собі відтак так, що не треба тепер непокоїти Іваньского, коли вчить ся до іспиту. Нехай перше зложить іспит, а відтак уже Дорко прийме ся сватати его, коли схоче. На що ему завертати тепер голову романсами!

Але скоро лише Дорко так пояснив собі своє мовчанє перед Іваньским, зараз з великим криком підняла ся у него совість: „Дорку, сивий Дорку, не дури себе! Тобі Маня подобала ся і ти заздрістний. Сам боїш ся єї брати і другому не хочеш відступити. Коли-б Іваньскїй се знав, що Маня ему рада, він би в двоє пильнїше вчив ся! А ти таку казку видумав! Не гарно, Дорку, шануй свій сивий волос!“

І пошанував Дорко свій сивий, а радше сивіючий волос, що его здержував уже від не-одної „дурниці“, і зараз на другий день в касинї почав розмову з Іваньским.

— Як же там, пане Василю, йде вам наука до іспиту?

— Досить пиняво. Такий гарний час, весна; годї вчити ся.

— Вчить ся, вчить ся, не відкладайте. Куди поїдете на вакації?

— Може до Середлїся, до свояка учителя.

— З того буде панна Маня дуже рада.

— Чому? — спитав учитель цікаво.

— Кожда панна на селї рада інтелїгентному чоловікови.

Іваньскому не подобала ся така відповідь але сказав: — Она сама також не відстала від свїта, читає багато, варто з нею розмавляти.

— Досить очитана, і менї так здає ся. Я там з нею не багато балакав, то й не міг пізнати.

— О, я єї знаю добре. Пане директор, скажіть менї, що она вам казала про мене?

— Казала, що ви їй подобались — говорив директор помалу, мов від нехочу і замїтивши, яке сильне вражїне зробили єї слова на учителя, додав з усміхом: — як звичайно подобають ся паннам люди, що можуть женити ся.

— Паннї Манї не кождий подобає ся. Она дуже щира і правду каже.

— На сїй щирости дуже зле вийде — говорив Дорко байдужно — нинї тільки кокетка може зловити жениха. Впрочім я не знаю єї добре. Шість лїт з нею не бачив ся... Заграєте може віста?

— Ні, пане директор, мушу йти до дому. Граматики вчу ся, дуже неприємна річ, помалу йде..., мушу йти. Прошу вас, як будете писати до Манї, поклонїть ся їй від мене.

— Добре, добре! Ходїть на годинку, заграємо собі — просив Дорко проворно.

— Ні, годї. Добраніч вам!

— Добраніч! — І директор значучо усміхнув ся...

Вдоволений грав віста цілу годину, жартував з партнерів і був в як найлучшїм настрою. Ще того самого вечера, прийшовши до дому, написав лист до свояків в Середлїсю.

Сам не мав ніякого діла до них, але щоби було до чого долучити поздоровленє від Іваньского, писав і про себе, про свою тугу за селом, обіцявав приїхати до Середлїся, котре ему Іваньскїй дуже захвалив разом з родиною священника, і мов від нехочу додав, що сей Іваньскїй в липни складає іспит на гімназїального професора.

В три днї потім одержав пан директор письмо від панни Манї:

„Мій дорогий Вуйцю!“

Вуйцю, вуйцю! — повторив директор. — Який я їй вуйцю? Сам трохи не осведчив ся їй, як не-вуйцю, а она „вуйцю!“ Ну що дальше?

„Я так втїшила ся Вашим письмом,“ (ну певно! — подумав собі Дорко), що як би Ви були в нас, то я би Вас за то в сиву голову поцілувала (в сиву голову, ага! — додав Дорко). І зроблю так певно, коли приїдете до нас на вакації (хто знає, чи приїду?). Втїшило нас, що Іваньскїй про наш дїм не забув (нас утїшило, розумію, значить: тебе утїшило), а я Вам, дорогий Вуйцю, під секретом скажу, що як би він на вакації приїхав до Середлїся та ще й з Вами (на що мене там?), то я би дешевим способом мала університет у себе, а радше агрономію, теологію і філософію, з чого певно мала би велику користь, слушаючи Ваших викладів.“ (Ну, чи з моєї теології і агрономії мала би ти хосен, то ще питанє, але з філософії певно! — подумав собі вуйцю).

Дальше писала панна Маня про родинні відносини, запрошувала вуйка конечно до себе і поздоровляла его „сердечно“ в імени родини і своїм.

Пан директор сховав письмо у столик.

Видав я вже кілька дівчат за муж, треба

КОНКУРС.

Виділ „Народного Дому“ в Чернівцях пошукує для бурси від 1. л. вересня с. р.

УПРАВИТЕЛЯ

для надзору над питомцями бурси

і

ГОСПОДИНЮ

що подавала би питомцям харч разом з опалюванем, освічуванем і чищенням комнат та пранем білизни.

Термін для зголошування до кінця липня с. р. — Близни услівя в „Народнім Домі“ (улиця Петровича 2.) що-дня від 6—8 год. вечером.

„РУСКА БЕСІДА“

в Чернівцях

улиця Петровича ч. 2.

має на складі отсі свої виданя:

„ІЛЮСТРОВАНА БІБЛІОТЕКА“

для молодіжи, міщан і селян з року 1886, 1887, 1888, 1890, 1891, 1892 і 1894 по 1 зр. за рочник, а всі 7 разом 6 зр.

„ЧУМА ГОРІЛЧАНА“

сумна історія, для перестороги і науки. 80 сторін за 20 кр.

„Слова правди і науки“

з поезій Тараса Шевченка. Ціна 10 кр.

„25 повісток“

для чемних діточок.

32 сторін. Ціна 10 кр.

„ПРОСКУРКА“

Даруночок для руских діточок. Ю. Федьковича 10 кр. На поштову пересилку треба додати по 5 кр. за річник „Бібліотеки“, а по 2 кр. за кожду поодинокую книжочку.

Замовленя приймає й редакція „Буковини.“

В КОЖДІЙ РУСКІЙ ХАТІ і ШКОЛІ

повинна находити ся

Народописна карта

українсько-русского народу,

зладжена д-ром Гр. Величком, видана товариством „Просвіта“, а виконана в літографічнім закладі Андрія Андрейчина у Львові.

Книгарська ціна карти, наклеєної вже на полотні, виносить 3 зр. 50 кр., а для членів „Просвіти“ і передплатників „Зорі“ 2 зр. 50 кр., з рекомендованою пересилкою 3 зр.

Купити можна в „Просвіті“ у Львові, ринок ч. 10.

Наклад невеликий; купуйте чимскорше!

Пам'ятайте на Народний Дім
в Чернівцях!

ПОЇЗДИ ЗЕЛІЗНИЦЬ

від дня 1-го мая 1897 після часу середно-європейского.

відходять з Чернівців						приходять до Чернівців						
до Неполоківців, Снятина, Львова, Відня	819	854	1232	404	1025	з Відня, Львова, Снятина, Неполоківців.	1128	320	757	811	610	
до Глибоки, Гадікфальви, Гатни, Іцкан і Бурдуженів	1148	351	832	—	635	з Бурдуженів, Іцкан, Гатни, Гадікфальви, Глибокої	—	809	1212	350	1000	
до Садагури, Бояна, Новоселці	645	430	—	—	—	з Новоселці, Бояна, Садагури	—	1113	950	—	—	
з Глибоки						до Глибоки						
до Карапчава, Сторожинця, Бергомету, Межибродів	814	535	—	—	—	з Межибродів, Бергомету, Сторожинця, Карапчава	635	1037	800	—	—	
Перший поїзд іде на шляху Бергомет, Межиброди від 1-до марта до 3-го вересня що вівторка і п'ятниці.						Перший поїзд іде на шляху Бергомет Карапчів тільки в понеділок; другий поїзд на шляху Бергомет-Межиброди тільки від 1. липня до 31. вересня що понеділка і четверга; третій поїзд не іде в понеділок.						
з Гадікфальви						до Гадікфальви						
до Радівців	610	1003	228	612	805	з Радівців	542	855	115	550	747	
з Гатни						до Гатни						
до Качики, Гурагумори, Вами і Кімполонгу	1010	201	—	—	—	з Кімполонгу, Вами, Гурагумори, Качики	1258	625	—	—	—	
з Іцкан						до Іцкан						
до Сучави	327	630	1009	216	718	зі Сучави	442	842	130	630	837	
з Вами						до Вами						
до Рус-Молдавиці	346	647	913	1132	250	з Рус-Молдавиці	842	1259	204	322	545	905
Поїзди ідуть від часу до часу. Розвідати можна на станциях Вами, Драгоша і обох Молдавицях.						Поїзди ходять від часу до часу. Розвідатись можна на станциях Вами, Драгоші і обох Молдавицях.						
з Карапчава						до Карапчава						
до Чудина н. С.	854	1007	615	—	—	з Чудина н. С.	555	555	—	—	—	
Перший поїзд іде що понеділка, другий з винятком понеділка, нічний кожної днини.						Перший поїзд іде що понеділка, другий з винятком понеділка.						

□ поїзди поспішні; * поїзди особові; без знаку поїзди мішані. Час середно європейский іде о 46 минут пізніше від черновецького часу; нічний час рахує ся від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано і зазначає ся підчеркне нем минут.

Відзначене на красній виставі в р. 1894 почетним дипльомом п. к. міністерства торговлі.

Краєве товариство ткацке

„PRZADKA“

(ПРЯЖА)

в Коросні

поручає Пов. П. Т. Публиці свого виробу чисто льняні звітні з доброти, ручно ткані

ПОЛОТНА КОРЧИНЬСКІ

від найгрубших до найтоньших веб і біле столове о взорі кістковім і адаманковім; також доставляє матеріялів на комплетні і найдешевші

ВИПРАВИ СЛЮВНІ.

Замовленя просимо надилати просто до Коросна (почта, телеграф і станція залізнична в місци).

Прібки і ціниики на жадање оплатно і відворотною почтою.

ДРУКАРНЯ „РУСКОЇ РАДИ“
в Чернівцях.

Перша на Буковині

РУСКА ДРУКАРНЯ

в Народнім Домі

при улиці Петровича ч. 2.

приймає всякі роботи друкарскі в мовах рускій, польскій і німецкій.

ДОБІР БУКВ ВЕЛИКИЙ.

Роботи виконує ся скоро, солідно і дешево.

Русини! удавайте ся з роботами до своєї рускої друкарні!

Видає товариство „Руска Рада“ в Чернівцях.

З друкарні „Рускої Ради“ в Чернівцях під зарядом Івана Хромовського.

За редакцію відповідає Осип Маковей.